

EEN VAKANTIE NAAR DE HEL

EEN VAKANTIE NAAR DE HEL

Anna Lascaris

Eerste en tweede druk (e-book) 2017

Copyright © 2017 Anna Lascaris

Omslagillustratie Anna Lascaris

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

ISBN 9789402168921

www.bravenewbooks.nl

1

Rowena zat op haar bed. In haar kamertje was het donker en koud. Ze keek naar de deur die haar van haar oom scheidde. Een huivering ging door haar heen. Straks moest ze hem vertellen dat ze het huis uitging. Ze was altijd bang voor haar oom geweest sinds ze op twaalfjarige leeftijd bij hem en haar tante in huis was komen wonen, omdat haar ouders waren verongelukt. Haar tante, de zuster van haar moeder, had haar liefdevol opgevangen. Dat had haar veel goed gedaan, maar het had haar vrees voor haar oom niet weg kunnen nemen. Zijn bijna zwarte, iets uitpuilende ogen bekeken haar op een manier die ze niet fijn vond en hoe ouder ze werd hoe meer ze die blik begreep. Ze was hem steeds vaker uit de weg gegaan en zorgde ervoor dat ze zo min mogelijk met hem alleen was en als dat wel gebeurde, ging ze de straat op.

Rowena had erg moeten wennen aan het leven in de stad. Ze was opgegroeid in een Brabants dorpje waar ruimte en rust heerste. Op de driekamerwoning in Amsterdam-Noord waar haar oom en tante woonden, had ze maar slecht kunnen

aarden. Alleen wanneer ze met haar tante samen was en ze de dreiging van haar oom niet voelde, kon ze zichzelf zijn.

Ze hield heel veel van haar tante en moest vaak huilen als haar oom zo tegen haar tekeer ging. Haar tante was net zo bang voor hem als zij. Haar lieve gelaat, omlijst door dezelfde blonde krullen als die van haar moeder, was vaak vertrokken van angst als ze het met haar armen beschermde om zijn klappen op te vangen.

Als haar oom haar tante sloeg, was zijn magere, hoekige gezicht verwrongen van woede en leken zijn ogen uit hun kassen te rollen. Dat boezemde Rowena zo'n angst in dat ze regelmatig nachtmerries van hem kreeg.

Na de mavo was ze in een warenhuis in het centrum van Amsterdam gaan werken en moest ze al haar geld aan hem afstaan. Haar tante had zich daartegen verzet, maar haar protest werd van tafel geveegd. Dus kon ze elke maand haar salaris van haar rekening halen om het aan haar oom te overhandigen. Ze durfde er niet tegen te protesteren, omdat ze bang was dat hij haar dan de deur zou wijzen en waar moest ze dan heen? Haar tante had het goed willen maken door haar zo nu en dan stiekem wat geld toe te stoppen zodat ze wat extra kleren kon kopen, want haar oom gaf haar net genoeg om het hoognodige aan te schaffen. Hij kwam er achter en haar tante had een vreselijke uitbrander van hem

gekregen. Hij dreigde van haar af te gaan als ze haar niet zo buitensporig bleef verwennen, zoals hij dat noemde.

Rowena was er een wantrouwend en stil meisje door geworden. Op haar werk had ze haast geen contact met collega's. Niemand vond er iets aan om met haar om te gaan. Ze kon het ze niet eens kwalijk nemen, want ze wist dat ze saai was. Nooit kwam er een grap over haar lippen of een spontane lach op haar gezicht. Haar collega's hadden vaak geprobeerd om met haar in contact te komen en Robert, een tweeëntwintigjarige student medicijnen die in het warenhuis een zakcentje bijverdiende, was zelfs verliefd op haar. Herhaaldelijk had hij haar mee uit gevraagd, maar dat had ze steeds geweigerd. Ieder meisje zou zich geveleid voelen als ze van zo'n leuke jongen te horen kreeg dat ze zulk mooi blond haar had en van die prachtige donkerblauwe ogen. Maar zij ervoer het als vervelend en opdringerig.

Ze was zich totaal niet bewust van haar uiterlijk. Wel wist ze dat ze slank en klein was, omdat ze maatje zesendertig had en niet meer dan een meter zestig groot was, maar hoe ze er voor de rest uitzag interesseerde haar totaal niet. Wat kon je ermee als je toch niets leuks had om aan te trekken.

Wanneer haar oom er niet was, hadden zij en haar tante het heel gezellig. Ze gingen dan om de keukentafel zitten met thee en cake en spraken over haar toekomst. Haar tante

beloofde haar dat ze eens zou kunnen gaan studeren voor onderwijzeres, want dat wilde ze heel graag worden.

Maar die droom vervloog toen haar tante plotseling een hartstilstand kreeg. Op haar: 'Hallo tante Marijke, ik ben er,' was geen antwoord gekomen en ze was verbaasd door de flat gelopen. Ze vond haar tante dood op de vloer in de huiskamer.

De wanhoop die ze toen voelde, was onbeschrijfelijk. De enige houvast in haar leven was haar ontnomen. Ze voelde nog de klemmende band om haar keel toen het tot haar doordrong dat ze voortaan alleen met haar oom was.

De eerste dagen na de crematie van haar tante had haar oom haar met rust gelaten. Na twee weken merkte Rowena dat hij haar probeerde te betasten. Met een venijnige veeg had ze zijn handen van zich afgeslagen en hem toegeschreeuwd dat hij zijn poten thuis moest houden. Dat had even geholpen, maar toen werd hij opdringerig.

Zonder hem in te lichten was ze vandaag naar de Vondelstraat gegaan waar een bejaard echtpaar een kamer te huur had. Mevrouw en meneer Hoenders waren vriendelijke mensen die heel blij waren met haar komst. Zo'n ingetogen meisje zou hen geen problemen geven, hadden ze waarschijnlijk gedacht.

Rowena kon niet wachten om bij die lieve mensen in te trekken, zodat ze eindelijk verlost zou zijn van haar smerige oom.

Nu, zat ze met een volle koffer in haar kamertje moed te verzamelen, om tegen haar oom te zeggen dat ze wegging.

2

Schoorvoetend en met bonzend hart liep Rowena naar haar oom. Hij stond in de keuken en haalde een flesje bier uit de koelkast.

'Ik ga weg. Ik heb een kamer gevonden waar ik voorlopig kan gaan wonen.'

Ze dacht eerst dat hij haar schorre gefluister niet had verstaan, maar doordat zijn rug verstrakte, wist ze dat hij haar goed had gehoord.

Hij draaide zich langzaam om en siste met een boosaardige blik in zijn ogen: 'Wat ga jij doen?!'

'Ik ga op kamers wonen,' herhaalde ze met bevende stem.

Haar ogen knipperden verschrikt toen zijn vuist met een harde dreun op de keukentafel bonkte.

'Denk je dat! Denk jij hier zomaar te kunnen verdwijnen na alles wat ik voor je gedaan heb!'

'Ik wil niet meer bij u wonen. U maakt me bang!' Met knikkende knieën draaide Rowena zich om en liep terug naar haar kamer om zo snel mogelijk met haar koffer het huis te verlaten.

Opeens werd ze ruw bij haar arm gepakt en wild door elkaar geschud.

'Ondankbaar kreng dat je bent! Wil jij er zomaar vandoor gaan! Eerst zit je me elke dag lekker te maken met dat lijf van je en nu denk je zeker dat je er zomaar vanaf komt!'

'Oom Theo! Laat me los!' Rowena draaide zich in alle bochten om uit zijn ijzeren greep te komen. Toen dat niet lukte spooog ze hem midden in zijn gezicht.

'Vuil rotkreng!' riep hij woedend. Hij liet haar los en streek met de mouw van zijn overhemd het spuug van zijn wang.

Zodra hij haar losliet, griste Rowena zijn mobieltje van het tafeltje in de gang en vluchtte haar kamer in. Ze kon nog net de deur op slot doen voor hij bij haar binnen kon stormen.

'Jij slet die je bent! Je zal me betalen voor al de jaren die ik voor je gezorgd heb!'

Terwijl Rowena stond te trillen op haar benen drukte ze het alarmnummer in. Hakkelend vertelde ze dat haar oom haar bedreigde.

'De politie komt er aan! Ik heb ze gebeld!' schreeuwde ze haar oom toe.

Een smalende lach klonk achter de deur. 'Waarmee probeer je mij nou bang te maken? Je hebt niet eens een telefoon!'

'Ik heb uw telefoon gepakt!'

Het bleef even stil en toen barstte hij uit: 'Jij smerige slet! Dat vergeef ik je nooit! Ik zal je overal weten te vinden! Reken daar maar op!'

Rowena bleef in haar kamer op de politie wachten. Zodra ze de bel hoorde, opende ze de deur en rende ze naar de intercom in de hal. Opgelucht liet ze twee politiemannen binnen.

'Wat doet de politie nou hier?'

Haar oom toverde een verbaasde blik in zijn ogen toen ze met twee politiemannen de kamer inkwam. Ze begreep meteen dat hij alles zou ontkennen, maar dat kon haar niets schelen, als ze de flat maar uit kon.

Terwijl de agenten haar oom duidelijk maakten waarom ze hier waren, sleepte Rowena haar koffer en twee tassen uit haar kamer en zette die buiten op de galerij.

'Wat heb jij nou tegen de politie gezegd?' vroeg haar oom verontwaardigd toen ze voor hem langsliep.

In plaats van hem te antwoorden vroeg ze aan de agenten: 'Kunt u mij helpen met mijn koffer naar beneden te brengen?'

De oudste agent knikte. 'Mijn collega loopt wel met je mee.' Hij gaf hem een wenk en de agent pakte de koffer op en liep naar de lift. Rowena volgde hem met de twee tassen.

In de lift vertelde ze de agent dat haar oom haar had proberen aan te randen.

'Je oom ontkent alles, maar we komen heus wel achter de waarheid.'

'Ik weet dat het zijn woord tegen het mijne is, maar geloof me, ik ben heel blij dat u gekomen bent.' Haar wenkbrauwen trokken zich samen. 'Hij heeft me bedreigd. Hij zei dat hij achter me aan zal komen en me altijd zal weten te vinden.'

'Als hij je werkelijk lastig valt, nemen we wel maatregelen, maar voordat het zover is kunnen we niets doen.' De agent keek haar medelevend aan. 'Waar ga je nu heen? Heb je een adres waar je naar toe kunt?'

Ze knikte. 'Ik heb een kamer in de Vondelstraat kunnen huren.'

'Ik breng je er wel naar toe.'

Rowena was daar heel blij mee, maar ze vroeg wel of ze bij een taxistandplaats afgezet kon worden.

'Die mensen kunnen iets verkeerd gaan denken als ik voor hun deur uit een politieauto stap,' verklaarde ze. 'Misschien willen ze mij die kamer dan niet meer geven en dan zit ik pas goed in de problemen.'

Even later was ze in een taxi op weg naar de twee oudjes in de Vondelstraat. Ze werd onthaald alsof ze een verloren familielid was.

Toen ze na twee koppen thee eindelijk in haar kamer was, liet ze zich op het bed vallen. Ineengedoken hilde ze in

stilte. Al was ze onder het juk van haar oom vandaan, haar angst voor hem hield haar nog steeds in zijn greep. Als hij zijn dreigementen waarmaakte, kon hij het haar nog erg moeilijk maken. Hij wist waar ze werkte. Hij hoefde haar maar te volgen om te weten te komen waar ze woonde.

3

Drie weken woonde Rowena bij het echtpaar Hoenders. Haar oom had ze niet meer gezien. Op het politiebureau, waar ze een verklaring moest afleggen over de bedreiging van haar oom, vertelden ze haar dat ze geen last meer van hem zou hebben.

'Weet u dat zeker?' had ze nog wantrouwend gevraagd.

'Zeker weten we dat nooit, maar ik denk dat je oom zich wel gedeisd houdt.'

'En als hij dat niet doet?'

'Je kunt altijd bij ons terecht, maar als hij je niets doet, kunnen we weinig doen.'

Dat antwoord had haar niet helemaal gerustgesteld, maar haar oom had zich nog steeds niet laten zien en het leek er inderdaad op dat hij haar met rust zou laten.

Ze stapte de tram uit en liep naar de Vondelstraat. Ze was aan die straat gehecht geraakt. De statige huizen vond ze prachtig en ze voelde zich bevoorrecht dat ze in een van die herenhuizen mocht wonen. Overdag zag het er schoon en

rustig uit en 's avonds lieten de lantaarns een warme gloed door de straten schijnen.

Maar nu stond er een ijzige wind toen ze de Vondelstraat inliep. Ze kneep de kraag van haar jas dicht en liep sneller om gauw in haar warme kamertje te zijn.

Plotseling verstijfde ze. Tegenover het huis van de familie Hoenders stond haar oom aan de overkant van de straat tegen een boom aangeleund. Ze draaide zich om en liep terug de hoek om. Met kloppend hart bleef ze daar een tijdje staan voor ze de straat weer in durfde te kijken. Ze kreunde zacht toen haar oom er nog steeds stond.

Met haar rug tegen de muur bleef ze besluiteloos staan. Wat moest ze nu doen? Ze kon onmogelijk naar haar kamer gaan. Wie weet wat hij met haar van plan was. De politie wilde ze niet bellen, want daar zou ze die twee oudjes overstuur mee maken.

Met haar kraag omhoog stond ze rillend tegen de muur van een hoekhuis. Boven haar scheen de verlichting van de woning naar buiten. Het deed haar hunkeren naar warmte en geborgenheid.

Haar blik viel op een uithangbord van een café dat er aanlokkelijk uitzag. Misschien kon ze daar een tijdje naar binnengaan. De kou zou haar oom vast wel dwingen om te vertrekken als hij daar nog een uur moest blijven staan.

Ze liep naar het café dat 'De Pelikaan' heette en ging er naar binnen. Even bleef ze onzeker op de drempel staan toen drie mannen aan de bar haar nieuwsgierig opnamen, maar liep toen naar een tafeltje bij het raam. De mannen draaiden hun rug weer naar haar toe en zetten hun conversatie voort met een knappe donkerharige vrouw die achter de bar stond. De vrouw kwam achter de bar vandaan en vroeg wat ze wilde hebben.

'Heeft u iets te eten?'

De vrouw keek naar Rowena's vingers die zenuwachtig aan het bruine Perzische tafelkleedje friemelden.

'Broodje bal, broodje kroket, uitsmijter...'

'Uitsmijter en een glas melk graag.'

De vrouw ging weg om de bestelling te maken.

Rowena keek rusteloos door de vitrage die aan het onderste deel van het raam hing naar buiten. Af en toe liep er iemand voorbij, wat haar meteen ineen deed krimpen. In ieder individu zag ze haar oom. Ze bad in stilte dat hij over een uurtje weg was. Maar als de kou hem vanavond verdreven had, hoe zou het dan morgen zijn? En overmorgen? En die dagen daarna? Ze kon hier toch niet elke avond gaan zitten wachten tot haar oom vertrokken was?

Er werd een uitsmijter voor haar neergezet en ze begon er lusteloos van te eten. Een kwartier later had ze de uitsmijter

en haar melk op. Ze bestelde nog een kop koffie om tijd te rekken.

Toen er een uur om was, betaalde ze en met een 'dank je wel en tot ziens' van de knappe donkerharige vrouw liep ze het café uit.

Voorzichtig keek ze weer om de hoek van de Vondelstraat. 'Verdomme!' schoot ze uit, toen haar oom nog steeds op dezelfde plek stond. Om de paar minuten keek ze om de bocht of hij weg was, maar hij bleef maar onder de boom staan.

De kou drong door haar heen en haar ogen werden naar de veilige warmte van het café getrokken. Nog eenmaal keek ze om de bocht, maar toen haar oom er nog steeds stond, draaide ze zich om en liep met stramme benen van de kou weer terug naar het café.

'Je bent snel terug, meisje,' zei de vrouw in het nu lege café.

Als antwoord gaf Rowena een vluchtig lachje en liep snel naar het tafeltje waar ze eerder die avond had gezeten. 'Ik wil graag een warme chocolademelk,' murmelde ze op de vraag wat ze wilde drinken.

Rowena voelde zich behoorlijk opgelaten toen ze de nieuwsgierige blik van de vrouw op zich gericht voelde.

Ze keek op de klok aan de muur en zag dat het tien over negen was. Haar oom had meer dan twee uur in de kou op

haar gewacht. Als hij niet wil dat zijn tenen bevroren, moest hij snel de warmte opzoeken.

'Over een uur zou hij vast wel weg zijn,' sprak ze zichzelf moed in.

Ze dacht maar niet aan morgen en de dagen daarna. Als ze vanavond maar in haar kamertje kwam.

Haar ogen begonnen te prikken. Tranen rolden over haar wangen. Ze kon er niets aan doen. Ze was ten einde raad.

'Ach, lieverd toch.' Rowena voelde een arm over haar schouder en ze hief haar betraande gezicht naar de vrouw op.

'Wat is er meisje? Heeft je vriendje je in de steek gelaten?'

Rowena schudde haar hoofd. 'Mijn oom zit achter me aan,' snikte ze.

De vrouw ging tegenover haar zitten en pakte haar beide handen vast. 'Wil die oom je soms kwaad doen?'

Rowena knikte en met haar ogen op het Perzische tafelkleedje gericht, luchtte ze haar hart. Al haar angsten die ze aan niemand kwijt kon, vertelde ze tegen een vreemde vrouw die zichtbaar begaan was met haar lot.

De vrouw stond op en liep het café uit. Rowena bleef naar de deur kijken tot de vrouw terugkwam.

'Hij staat er nog,' zei ze.

Er kwam een man binnen. De vrouw keek op en riep: 'Namba, kom eens hier.'

Rowena zag een grote donkere man met Aziatische trekken naar hen toekomen.

'Wat is er?' vroeg hij met een zware hese stem.

'Kom er eens even bij zitten. Deze jongedame durft niet naar huis omdat haar oom haar bedreigt. Kan jij niet met haar meelopen?'

Rowena keek in een paar kleine, pikzwarte ogen die haar onderzoekend opnamen. Ze vond hem niet iemand die vertrouwen opwekte.

'Is het niet beter om de politie te bellen?'

De man had een licht accent. Ze kon niet thuisbrengen waar dat accent vandaan kwam.

'Die kan niet veel doen. Haar oom is niet in overtreding door daar te staan. En ze is bang dat de mensen waar ze bij inwoont, haar niet meer in huis willen hebben als ze de politie aan de deur krijgen.'

'Kom dan maar mee.'

Rowena deed haar jas aan en ging met de man mee naar buiten.

'Kom hier gerust naartoe als je oom er weer staat,' riep de vrouw haar nog na toen ze de deur uitliep.

Verscholen achter de grote man liep Rowena met hem naar de hoek van de straat.

'Daar staat hij.' Ze greep zijn mouw vast om bescherming bij hem te zoeken.

'Rustig maar, meisje. Hij durft heus niet bij je te komen.'

Met zijn arm om haar schouders liep hij met haar de straat in. Rowena zag haar oom naar hen kijken. Hij maakte zich los van de boom en liep weg.

'Zie je wel dat hij niets durft te doen.' De man aaide haar even over haar hoofd. 'Ga maar gauw naar binnen en als hij je weer lastig valt, roep je me maar.'

'Dank u wel meneer,' zei Rowena en vluchtte het huis in. Opgelucht liep ze naar haar kamertje. Toen realiseerde ze zich dat ze haar chocomel niet betaald had.

Namba keek haar na tot de deur achter haar in het slot viel. Toen draaide hij zich om en liep met een geheimzinnig lachje naar het café terug.

4

In de woning boven café De Pelikaan waren Namba en Rita in een ernstig gesprek gewikkeld.

'Dit kan niet mis gaan, Rita,' probeerde Namba zijn vrouw te overtuigen.

Rita stond op en liep naar het kleine, met veel glas bewerkte barretje en schonk twee whisky's in. Het ijs tinkelde in het glas toen ze ermee naar haar man liep.

'Is ze er niet een beetje te jong voor?' vroeg ze, toen ze op de wit leren bank naast hem ging zitten. Ze leunde met haar rug tegen de armleuning en legde haar voeten op zijn schoot.

'Beslist niet. Dit meisje is perfect! Precies het type waar mijn oom op valt: jong, klein, slank en blond.'

'Dat is zo,' moest Rita toegeven. 'Als wij bij hem op bezoek zijn, heeft hij altijd wel een paar van die types rondlopen.'

'Ja, die gierige snoeper neemt het er goed van!' Namba haalde minachtend zijn neus op. 'Hij geeft geld uit als water en ik kan elk jaar op mijn knieën liggen om een paar duizend dollar van hem los te krijgen!'

Rita knikte. 'Het zou niet zo erg zijn als hij een jaar of tachtig was. Dan konden we nog wel op de erfenis wachten, maar hij is net zestig jaar geworden. Die man is nog in de bloei van zijn leven.'

'Dat is hij zeker. Die vent wordt met gemak honderd!' Zijn beide handen knepen even in haar scheenbeen. 'We moeten nu toeslaan, Rita. Dit meisje is ons werkelijk in de schoot geworpen.'

Rita kreeg een schuldige blik in haar ogen. 'Maar het is zo'n naïef kind, Namba. Ze denkt hulp bij ons te vinden. Ik voel me er niet echt prettig onder.'

Een medelevend lachje kwam op zijn gezicht. 'Denk je dat je anders reageert als we een ander lief en onschuldig meisje vinden dat alleen op de wereld staat?'

Die vraag haalde de twijfel bij Rita weg. Namba had gelijk; wanneer zouden ze weer tegen zo'n meisje aanlopen?

'Laten we er dan maar voor gaan, Namba,' antwoordde ze vastbesloten.

Rita ging rechtop zitten en sloeg haar benen over elkaar. Met haar hoofd rustend tegen de rugleuning van de bank dacht ze aan zijn oom Soeche die hemeltje stinkend rijk was. Die rijkdom was in de familie gebracht, toen de overgrootvader van Namba beladen met goud uit Amerika in Mongolië terug was gekomen. Hij had zijn goud in

onroerend goed gestopt en al heel snel was hij eigenaar van vele luxe hotels, banken en rederijen. Over de hele wereld had hij eigendommen. Zijn opa had het van zijn overgrootvader overgenomen en zijn oom Soeche, de oudere broer van zijn vader, had na het overlijden van zijn opa het hele vermogen geërfd. De vader van Namba had een leuke functie in het bedrijf gekregen, maar was kort daarop met zijn vrouw door een auto-ongeluk om het leven gekomen.

Namba's vader en zijn oom Soeche hadden ook nog een zuster. Zij heette Sura en was naar Nederland gekomen om te gaan studeren en is nooit meer teruggegaan. Zij vond haar geluk bij Gert van Lemen en samen kregen ze een zoon die de naam Yurik kreeg.

Namba was na het overlijden van zijn ouders op zestienjarige leeftijd bij zijn tante Sura in Nederland gaan wonen. Zijn tante had haar broer Soeche nog een paar maal bezocht, maar was al snel afgehaakt door zijn liederlijke leefstijl.

Namba ging wel elk jaar naar zijn oom Soeche toe, maar kwam daar iedere keer gedesillusioneerd van terug. Hij was tot de conclusie gekomen dat zijn oom Soeche de zakelijke inzet van zijn grootvader miste en het vermogen erdoorheen joeg. Dat maakte Namba als enige erfgenaam ongerust. Vaak zag Rita hem met een strak gezicht voor zich uit staren. Ze

wist dat hij dan aan zijn oom dacht die het fortuin dat hij zou erven verbraste door zich met kleine blonde meisjes te vermaken. Hij had een gigantische villa in het Nationaal Park Gurvansaikhan laten bouwen waar hij regelmatig orgiën hield. Daarnaast verbleef hij op zijn jacht in Monaco of in zijn villa op Bonaire. En of dat nog niet genoeg was, reisde hij ook nog eens de hele wereld rond om gigantische bedragen in hotels en het uitgaansleven te spenderen. En dat deed hij al tien jaar. Dat zijn oom nog steeds niet getrouwd was, kwam omdat hij geen zin had om een vrouw trouw te blijven. Het zou hem alleen maar een kluit alimentatie kosten. Hij had het prima naar zijn zin zo. Dat maakte Namba ongedurig. De verkwisting van zijn oom bezorgde hem regelmatig slapeloze nachten, vooral omdat hij alsnog een vrouw tegen het lijf kon lopen die hem in haar netten wist te strikken en hem een kind zou schenken. Dat zou het einde betekenen van het steenrijke en onbezorgde leven waar hij al zolang naar uitkeek.

Aan moord had Namba nog niet gedacht, dat idee was pas verleden jaar bij hem opgekomen toen zijn oom vol branie vertelde dat hij drie miljoen dollar voor een horloge had betaald, dat eens van Frank Sinatra was geweest. Twee keer had hij dat ding gedragen en toen weggegeven. Toen was voor Namba de maat vol. Oom Soeche moest naar de andere

wereld geholpen worden voor hij zijn hele vermogen erdoor jaagde.

Een paar maanden geleden had Namba haar meegedeeld dat hij zijn oom wilde vermoorden. Daar was ze ontzettend van geschrokken. Namba was toch geen moordenaar? Maar toen hij haar uitlegde hoe groot het vermogen was dat hij zou erven, en dat hij dat mis kon lopen door de verkwistende levenswijze van zijn oom, had ze erin toegestemd hem te helpen. Het risico dat zijn oom een zoon kon krijgen zat haar ook niet lekker.

Ze hadden een plan bedacht, dat hen een waterdicht alibi zou verschaffen voor de moord op zijn oom. Maar daarvoor hadden ze een klein, blond, mooi en jong meisje nodig en zo'n meisje was vanavond hun café binnen komen wandelen.

De volgende avond liep Rowena van haar werk weer naar huis. De hele dag had ze aan haar oom moeten denken. Ze haalde zich de vreselijkste dingen in haar hoofd over wat hij met haar zou doen als hij haar te pakken kreeg. Vanochtend was ze doodsbang opgestaan en had meteen door het raam gekeken of hij weer aan de overkant stond. Ze was niet eens opgelucht toen hij daar niet bleek te staan. De dag was pas begonnen.

Op weg naar haar werk verwachtte ze hem voortdurend achter zich aan en toen ze daar eenmaal was, kreeg ze steeds het gevoel dat hij haar ergens in het warenhuis gadesloeg.

Met kloppend hart liep ze na haar werk naar de Vondelstraat. Ze passeerde het café en wierp er een blik naar binnen. Net zoals gisteren zaten er een paar mensen aan de bar en stond die aardige vrouw hen te bedienen. Het stelde Rowena gerust dat ze haar weer in het café zag.

Bij de bocht stopte ze en keek voorzichtig de Vondelstraat in. Een golf van wanhoop ging door haar heen toen ze haar

oom weer ontdekte. Terneergeslagen liep ze weer naar het café.

De vrouw lachte haar vriendelijke toe. 'Staat je oom er weer?' vroeg ze, toen ze bij Rowena was aangekomen die weer aan een tafeltje bij het raam was gaan zitten.

Rowena knikte een beetje beschaamd.

'Blijf hier maar zitten. Ik haal wel wat te eten voor je.'

Even later werd er een bord patat, sla en een bal gehakt voor haar neergezet.

'Dank u wel,' reageerde Rowena verrast.

'Ik heet Rita. Hoe heet jij?' De vrouw schoof een stoel naar achteren en ging tegenover haar zitten.

'Rowena.'

Het bleef even stil. Toen zei Rowena: 'Ik ga morgen naar de politie. Ik hoop dat zij er voor kunnen zorgen dat mijn oom me niet meer lastig valt.'

Rita keek haar meelevend aan. 'Denk je echt dat de politie je oom weg kan jagen?'

Rowena dacht meteen aan de woorden van de agent. Die had haar ongeveer hetzelfde gezegd. Ze haalde haar schouders op. 'Misschien.'

'Lieve Rowena,' zei Rita hoofdschuddend. 'Zolang je oom je niet aanrandt of mishandelt, zal de politie niks doen.'

'Maar als de politie me niet helpt, hoe kom ik dan ooit van mijn oom af?'

'Straks komt mijn man thuis en dan gaan we eens kijken of we iets aan dat probleem van jou kunnen doen.'

'Kunt u me dan helpen?' klonk het hoopvol.

'Misschien wel. En Rowena... zeg geen u tegen me. Noem me Rita. En mijn man heet Namba.'

'Namba? Vreemde naam is dat.'

'Hij komt oorspronkelijk uit Mongolië.'

'O.' Rowena zag zijn donkere gezicht met die Aziatische trekken weer voor zich.

Rita liep weg en Rowena stopte in gedachten een paar patatjes in haar mond. Ze had weer een sprankje hoop gekregen. Misschien lukte het de man van Rita om haar oom zo bang te maken, dat hij voor altijd bij haar uit de buurt bleef. Het is dat die grote donkere man haar wilde helpen, anders was ze zelf een straatje voor hem omgelopen.

Ze zat nog aan hem te denken toen hij binnenkwam. Hij knikte even naar zijn vrouw en kwam toen naar haar toe.

'Staat je oom weer voor de deur?'

Zijn stem was verrassend zacht en Rowena keek nu anders tegen hem aan dan gisteravond. Hij kon er nog zo angstaanjagend uitzien met zijn vierkante hoofd op zijn

dikke nek en zijn scheefstaande ogen, maar voor haar was hij de redder in nood.

'Kunt u mij misschien weer thuisbrengen? Als u bij me bent, durft hij mij niets te doen.'

Namba was met zijn armen over elkaar tegenover haar gaan zitten en keek haar oplettend aan.

'Hoe heet je?'

'Rowena. En u heet Namba,' antwoordde ze verlegen.

'Ah, je hebt al met Rita gesproken, merk ik.' Zijn blik bleef op haar gericht toen hij zei: 'Hoe zou je het vinden om bij ons te komen wonen?'

'Bij u komen wonen?'

Hij knikte. 'We wonen hierboven en hebben een slaapkamer over.'

Rowena moest even bijkomen van dat voorstel. Ze kon amper geloven dat het geluk haar zomaar in de schoot werd geworpen.

'Wij zijn al een tijdje op zoek naar iemand die voor ons kan koken en een beetje in het huishouden meehelpt tegen kost en inwoning. Je kunt natuurlijk gewoon blijven werken.'

Rowena voelde tranen van dankbaarheid opkomen toen ze in zijn donkere scheve ogen keek.

Er kwam een groep mensen binnen.

'Ik moet nu Rita gaan helpen. Denk er intussen maar over na of je van mijn voorstel gebruik wilt maken.'

Maar Rowena hoefde daar niet meer over na te denken. Dit was de oplossing. Haar oom zou wel uit haar buurt blijven als hij iedere keer met Namba geconfronteerd werd. En waar ze ook aan dacht, was dat ze nu veel kon sparen. Ze hoefde geen huur te betalen en eten te kopen. Ze zou hier net zolang kunnen blijven tot ze geld genoeg had om elders in Nederland een baan en een woning te zoeken; ergens waar haar oom haar niet kon vinden.

Het eten dat nog bijna onaangeroerd voor haar stond, begon ze met smaak op te eten. Het was lang geleden dat ze honger had gevoeld.

Namba kwam weer naar haar toe en bracht een cola voor haar mee.

'En? Wat vind je van ons voorstel?'

Haar ogen glinsterden verdacht toen ze antwoordde: 'Ik kom graag bij jullie wonen en werken.'

'Mooi. Dan breng ik je nu naar huis en vertellen we aan je hospita waarom je morgen bij ons komt wonen. Zij zullen dat best wel begrijpen.'

Rowena trok haar jas aan. Ze liep naar Rita achter de bar en fluisterde haar toe: 'Bedankt, Rita. Tot morgen.'

Dit keer bleef Rowena fier rechtop naast Namba lopen. Nu was ze niet bang meer voor haar oom. Hij kon haar nooit meer kwaad doen. Ze voelde zich een overwinnaar toen haar oom zich weer snel uit de voeten maakte, zodra zij met Namba de straat inkwam.

De familie Hoenders was zeer teleurgesteld dat hun kostganger zo snel wegging, maar toen Namba hen uitlegde waarom Rowena niet meer bij hen kon blijven, hadden ze alle begrip voor haar vertrek.

'Zal je goed voor jezelf zorgen, Rowena,' zei meneer Hoenders.

'Namba en Rita zorgen er wel voor dat mijn oom uit mijn buurt blijft.' Rowena keek hen verontschuldigend aan. 'Ik vind het heel jammer dat ik zo kort bij u kon blijven wonen. Ik had het hier erg naar mijn zin. Maar met zo'n oom voor de deur bezorg ik u alleen maar last.'

Namba en zij moesten nog een kopje thee bij hen blijven drinken. Daarna ging Namba weg en kon Rowena haar koffer weer gaan pakken.

De volgende morgen stond Namba met zijn auto voor de deur. Hij droeg de koffer van Rowena naar de auto en bracht haar naar haar werk.

6

's Avonds liep Rowena opgewonden van het warenhuis naar het café van Rita en Namba. Toen ze het café binnenstapte, kwamen Namba en Rita naar haar toe en verwelkomden haar hartelijk.

Namba nam haar mee naar een deur achter in het café. Ze kwamen in een kleine hal met rechts een trap en links een deur die op straat uitkwam. Op de eerste verdieping was een ruime huiskamer, een kleine keuken en een slaapkamer met een badkamer.

Rowena moest even wennen aan de protserigheid van de meubels in de huiskamer. De glazen bar deed kitscherig aan en de goudkleurige lampen en vele tierelantijntjes die overal stonden, maakten het rommelig en druk. Alleen de wit leren bank vond ze mooi.

'Niet bepaald makkelijk om schoon te maken, hè,' zei Namba.

'Geeft niks hoor, ik doe het graag voor jullie.'

Namba liep met haar een verdieping hoger en opende een deur in een klein gangetje. 'Dit is jouw domein. De badkamer